

N:o 45.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 Maj 1885.
— — — — Andra Kammaren den 12 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående förändrade bestämmelser
för handeln med vin och maltdrycker.*

(Första Kammarens Tillfälliga Utskotts N:o 2 Utlåtande N:o 11.)
(Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts N:o 2 Betänkande N:o 2.)

Till Konungen.

De vid denna såväl som vid flere af de närmast förflutna riksdagarne af representanter från vidt skilda trakter af landet afgifna motioner, som åsyftat att i den måtto skärpa lagstiftningen angående försäljningen af vin och maltdrycker, att handel med dessa drycker till afhemtning icke måtte få utöfvas med mindre än att rättighet der till blifvit särskildt sökt, har Riksdagen ansett gifva otvetydigt till känna, att framställningar i berörda hänseende icke längre må anses såsom enstaka uttryck af behof och önsknings från ett fåtal kommuner, utan att här föreligger ett verkligt behof af förändring i gällande bestämmelser, hvilket icke vidare bör undanskjutas.

De missbruk, som vid den fria handeln med vin och maltdrycker bedrifvas, kunna icke förnekas. Derom vittna, förutom de många motionerna vid riksdagarne samt de uttalanden, som i tidningar och på allmänna möten allt som oftast förekomma, framför allt den i hela landet pågående nykterhetsrörelsen, hvilkens välgörande inflytande och goda syfte under de senare åren blifvit allt mer insedda och erkända. Men om förhållandet är sådant, följer också deraf, att denna rörelse icke må genom lagstiftningen motarbetas, hvilket likväl måste ega rum,

så länge kommunerna sakna befogenhet att förekomma den lockelse till dryckenskap, som enligt nu gällande lag kan genom handeln med ofvan sagda drycker utläggas af hvilken person som helst. Riksdagen anser att lagstiftningen tvärt om bör uppmuntra och stödja nykterhetssträfvandena, enär det måste betraktas såsom all lagstiftnings yttersta uppgift att befordra det, som inses vara godt och för hela folket välsignelsebringande.

En lagförändring i syfte att inskränka rättigheten till handel med vin och maltdrycker till afhemtning innebär icke någon inskränkning i näringsfriheten, vare sig i afseende å tillverkning eller försäljning, för sådana affärsmän och yrkesidkare, hvilka hafva gjort till sin uppgift att tjena allmänheten genom att tillhandahålla de drycker, som för många blifvit ett verkligt behof, utan frågan gäller endast att utfinna medel att förhindra anordnandet af sådan affärsverksamhet af nu åsyftade slag, som på grund af för handen varande omständigheter prövas vara för en ort obehöflig eller skadlig.

De invändningar, som häremot ofta blifvit gjorda i, hvad som förmenats vara, den arbetande befolkningens intresse, förlora sin hufvudsakligaste betydelse i betraktande af att det är just från den arbetande befolkningen, som yrkandet på inskränkning i handeln med vin och maltdrycker förnämligast utgått och ännu utgår. Denna befolkning har sjelf allra bäst varit i tillfälle att erfara den skada hon genom den närvarande handelsfriheten lidit.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt får Riksdagen hos Eders Kongl. Majt anhålla om sådan ändring i nu gällande lagstiftning, att den, som vill åt allmänheten tillhandahålla vin och maltdrycker till salu för afhemtning till mindre quantitet än tio liter, skall vara skyldig dertill utverka sig tillstånd i samma ordning, som bestämmes i §§ 3—6 i Kongl. förordningen den 18 September 1874 angående villkoren för försäljning till förtäring på stället af vin och maltdrycker, samt att magistrat må erhålla rättighet att för viss tid eller för alltid förbjuda försäljare i stad vidare försäljning af nämnda drycker i det fall och på det sätt, som medgifvits kommunalnämnd i § 14 af nyss åberopade Kongl. förordning, såsom denna paragraf numera lyder i Kongl. kungörelsen den 30 November 1876.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 12 Maj 1885.
